

[Rytter.]

det, maa jeg desværre besvare Spørgsmaalet om, hvorvidt Justitsministeren har opfyldt sit Løfte over for Rigsdagen, det Løfte, som gjorde, at mange fra vor Side gik med til Lovforslaget, med et Nej. Den højtærede Minister forstaar, hvor ondt det gør mig, at jeg er nødt til at udtale dette, den højtærede Minister ved, hvor stor Pris jeg sætter paa ham. For det første indeholder Cirkulæret ikke et eneste Ord om, at det kun er de grove Forbrydelser, der falder ind under Loven; det er ikke blevet tilkendegivet Rigsadvokaten og heller ikke Statsadvokaterne, at de skal undlade at rejse Tiltale for mindre grove Forbrydelser. Det staar der ikke et Ord om i Cirkulæret. Hvad er Følgen blevet? At Statsadvokaterne og Rigsadvokaten rejser Sag for det, jeg vil tillade mig at kalde Bagateller, hvorved jeg forstaar de Sager, som gennemgaaende burde falde ud til mindre Straf end under 4 Aar, dem, om hvilke Ministeren sagde, at de ikke skulde medtages. Det vil sige, at Domstolene bliver tvunget til at idømme 4 Aars Fængsel, fordi det er Minimum — bortset fra ganske enkelte Tilfælde. Medens vi ventede, at der vilde udgaa en Instruktion til Rigsadvokaten og Statsadvokaterne om, at disse Sager overhovedet ikke skulde fremmes, saa kommer de alligevel frem, og Dommerne bliver nødt til at idømme 4 Aar. Det er det, der forskrækker Offentligheden. Altsaa det Punkt, som for os var et Hovedpunkt: at Smaasagerne ikke skulde tages med, har Ministeren helt sprunget over, det staar der ikke noget om i Cirkulæret.

Men ser vi saa paa, hvad Cirkulæret indeholder, er det efter min Mening helt i Modstrid med, hvad Ministeren har lovet os. Jeg skal nævne følgende Tilfælde. Jeg tror, at en hel Del af Medlemmerne, i alt Fald Udvalgets Medlemmer, kan erindre, at der var Tale om de 18-aarige, som gik til Østfronten. Meningen var oprindelig, at disse 18-aarige og ikke andre skulde kunne undgaa Straf. Det blev ogsaa udtalt i Folketingsbetænkningen, men under anden Behandling i Folketinget erkendte man imidlertid, at det egentlig var for haardt, at kun 18-aarige kunde gaa fri, ogsaa andre Grupper maatte under særlige Omstændigheder kunne gaa fri. Derfor blev den paagældende Bestemmelse ved anden Behandling fortolket saaledes, at ikke blot 18-aarige, men ogsaa andre Grupper kunde slippe for Tiltale. Dette tiltraadte Justitsministeren. Sagen kom saa herover i Landstinget, hvor vi fastslog, at vi kunde tiltræde denne Betragtning, og Justits-

ministeren lovede at udfærdige et Cirkulære herom. Da det spiller en stor Rolle, fordi jeg synes, Ministeren her direkte har handlet i Strid med sit givne Løfte, vil jeg tillade mig at citere, hvad Folketingsudvalget har udtalt i sin Betænkning angaaende det første Straffelovstillæg:

„Udvalget skal herved udtale, at Tiltale kun bør undlades, naar det drejer sig om Personer, som var under 18 Aar, da de indtraadte i tysk Krigstjeneste, og som paa Grund af Umodenhed ikke kan antages. . . .“

o. s. v. Det var denne Udtalelse, jeg sagde blev modificeret under anden Behandling i Folketinget og tiltraadt af Ministeren. Derfor udtalte vi i Landstinget:

„Af Forhandlingen i Folketinget under Sagens anden Behandling fremgaar det, at denne Aldersgrænse ikke bør være ene afgørende, hvilket saavel Justitsministeren som Partiernes Ordførere sluttede sig til. Dette kan Landstingsudvalget ogsaa tiltræde, saa meget mere som man er af den Formening, at Bestemmelsen i Stk. 1, sidste Pkt., ikke bør underkastes nogen indskrænkende Fortolkning.

Justitsministeren har derhos i Landstingsudvalget udtalt, at han vil paalægge Anklagemyndigheden at undlade Tiltale i visse Tilfælde, hvor det vilde virke ubilligt at drage vedkommende til Ansvar.

Jeg kan imidlertid ikke se, at den højtærede Justitsminister har opfyldt Løftet over for de 18-aarige. I det Cirkulære, som er udsendt, er han gaaet den modsatte Vej, oven i Købet har han sagt, at ikke engang de 18-aarige under alle Omstændigheder kan blive fri, det kan de kun under visse Omstændigheder, nemlig hvis Hvervningen er sket før den 29. August, og der foreligger visse andre Betingelser; den højtærede Minister henviser til Folketingstidende og Betænkningen. Jeg synes, det er forkert, at den højtærede Justitsminister i en officiel Skrivelse til Rigsadvokaten henviser til Folketingsbetænkningen, naar Ministeren ved, at det, der staar i Folketingsbetænkningen, blev ændret under Forhandlingen i Folketinget og senere slaaet fast under Landstingsbehandlingen. Man gik i Folketinget ud fra, at de 18-aarige skulde gaa fri, men ikke blot det, vi fik det Indtryk, at Ministeren var villig til at gaa med til at fritage andre Grupper. De Grupper, vi tænkte paa, var dem, der var gaaet til Østfronten. Regeringen havde med Rigsdagens Tilslutning fremsat Udtalelser om dem, som meldte sig til Tjeneste der, saa